

det bedste var utvivlsomt at faa en ensartet Lovgivning, og jeg kan ikke være i Tvivl om, at det rigtigste vilde være at overføre det, som er passende for Landsbykirkerne, til at gælde ogsaa for Købstadkirkerne. Skulde det vise sig, at Kommunalbestyrelserne ikke er villige til at udskrive den Skat, som er nødvendig til Kirkernes Vedligeholdelse, tror jeg i Lighed med, hvad den højtærede Kultusminister udtalte her i Tinget ved første Behandling, at Tidspunktet er kommet til at træffe helt andre Bestemmelser.

For øvrigt har det jo vist sig, at den Ordning, vi har nu, hvorefter Menighedsraadene staar i Spidsen for Kirkernes Bestyrelse, har været heldig. Med Formandens Tilladelse skal jeg citere et Par Sætninger af, hvad det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl) udtalte ved første Behandling: „Jeg har gjort den Erfaring baade ved den første Menighedsraadslov og nu, efter at vi ved Loven af 1912 har faaet Menighedsraad igen, at disse Menighedsraad har taget sig af Kirkebygningerne med stor Interesse og Kærlighed. Man hører snart herfra og snart derfra Underretning om, at Menighedsraadet har sat sig i Spidsen for Indsamlinger af frivillige Gaver, saa til det ene og saa til det andet Kirken angaaende, og dette Menighedsraadenes frivillige Arbejde er ganske sikkert blevet paaskønnet af Beboerne og har været til Glæde for Menighedsraadene selv.“ Af dette vil saa det ærede Medlem drage en anden Slutning end den, jeg drager. Jeg henholder mig kun til dette, at det er en Anbefaling af Menighedsraadenes Arbejde. De har virket fortræffeligt hidtil som Kirkernes Bestyrelse og vil gøre det fremdeles. Der er vel ingen Tvivl om, at det vil blive nødvendigt ogsaa for Landsbykirkernes Vedkommende at skyde mere til, end der er henlagt til Kirkernes Vedligeholdelse. Men jeg kan ikke tro andet, end at det vil ske ad Frivillighedens Vej. Det er den Vej, vi skal frem, og vi skal ikke til nogen større Ligning. For øvrigt er Kommunalbestyrelserne tilstrækkeligt repræsenterede, da et Medlem af dem sidder som Bisidder i Kirkens Bestyrelse. I Praksis vil det neppe faa Betydning, enten man vedtager det ene eller det andet, men der er her et Principspørgsmaal, som for mig har stor Rækkevidde. Venstre fastholder sit gamle Standpunkt, og det har vist sig ved den Anbefaling, det ærede Medlem fra Vordingborg gav Menighedsraadene, at det er et rigtigt Standpunkt. Jeg anbefaler derfor, at man

stemmer imod Flertallets og for Udvalgets Ændringsforslag. Lovforslagets Ophøjelse til Lov vil sikkert lettes derved.

Dahl: Jeg kan tiltræde den højtærede Ordførers Udtalelser angaaende Ændringsforslagene til § 4, der gaar ud paa at give det kommunale Medlem af Kirkernes Bestyrelse en Stilling, der er noget mere sideordnet de øvrige Medlemmers end den, Landstinget havde tiltænkt dette Medlem.

Jeg har forlangt Ordet for at anbefale det af et Mindretal stillede Ændringsforslag til § 13. Jeg tror, at jeg kan gaa ud fra, at dette Ændringsforslag vil finde et villigt Øre hos dette Tings Medlemmer, idet Grundtanken i Ændringsforslaget har været godkendt, og det flere Gange, af dette høje Ting. Grundtanken er nemlig at fastsætte en bestemt Grænse for det Beløb, som Kirkernes Bestyrelser uden Kommunalbestyrelsernes Samtykke aarligt kan paaligne Menighederne til Kirkernes Vedligeholdelse og Drift; hvad der gaar ud over dette Beløb, skal kun kunne paalignes med Kommunalbestyrelsernes Samtykke. Denne Tanke var fremme i det Forslag til Lov om Kirkernes Styrelse, som i Samlingen 1901—02 blev fremsat af det ærede Medlem fra Ringkøbing, der den Gang var Kultusminister. Der var i dette fastsat en bestemt Grænse, og Grænsen var den samme baade for Købstadkirker og for Landsbykirker. Da det kirkelige Udvalg beskæftigede sig med Udkastet til dette Lovforslag, godkendte det den samme Tankegang, og da saa forhenværende Kultusminister Appel paa Grundlag af det kirkelige Udvalgs Arbejde i Samlingen 1912—13 fremsatte et Forslag til Lov om Kirkernes Bestyrelse, var det atter den samme Grundtanke, der var fremme, idet der i dette Lovforslag var fastsat netop det, som Mindretallet nu foreslaar i Ændringsforslag Nr. 14; det Lovforslag, som forhenværende Kultusminister Appel fremsatte, blev, saa vidt jeg ved, enstemmigt vedtaget i dette Ting i Samlingen 1912—13. Og endelig var det den samme Grundtanke, der gik igennem det Lovforslag, som den højtærede Kultusminister ved denne Samlings Begyndelse fremsatte i Landstinget. Landstinget har altsaa brudt med det, som Folketinget flere Gange har godkendt som sit Standpunkt. Det nye, som er kommet ind ved Landstingets Behandling, er for det første den Forskel, man har gjort paa Købstadkirker og Landsbykirker. Medens man for Landsbykirkernes Vedkommende væsentlig bliver staaende paa